

[Finansministeren.]

paa den Vilje til godt Samarbejde og gensidig Forstaaelse, der fra begge Sider har været lagt for Dagen.

Jeg skal med disse Ord anmode det høje Ting om hurtig og velvillig Behandling af dette Lovforslag.

Holger Eriksen: Under Krigen har det flere Gange været nødvendigt for Rigsdagen at vedtage Ændringer af Tjenestemandsløven med det Formaal at hindre, at Tjenestemændene fik udbetalt det Dyrtidstillæg, som de i Henhold til Løven havde Krav paa. Det var nødvendigt for at bevare Balancen mellem hvad Tjenestemænd, Arbejdere og Funktionærer i private Virksomheder kunde tjene. Saa meget mere glædeligt er det denne Gang at kunne anbefale et Forslag til en Lovændring, som gaar ud paa at give Tjenestemændene hele 4 Portioner Dyrtidstillæg mere, end Løven forudsætter. Jeg vil dog i samme Aandedræt gerne understrege, at Aarsagen til denne Ydelse er nøjagtig den samme, som den var, da Sagen laa modsat, nemlig Ønskeligheden af at bevare den økonomiske Ligevægt mellem dem, der arbejder for Staten, og dem, der arbejder for private, og at der ikke gives Tjenestemændene mere, end Arbejdere i private Virksomheder opnaaede ved Augustreguleringen.

Forleden fik jeg et Brev fra en Tjenestemand, som skrev: Hvorfor taler man altid om Timeløn hos Arbejderne, men om Aarsløn hos Tjenestemændene, i dette Tilfælde altsaa om 15 Øre for Arbejderne, men 360—400 Kr. for Tjenestemændene? Han mente, at dette bibragte Offentligheden den Opfattelse, at de sidste fik mest. Jeg tror nu ikke, at der er nogen, der gør sig skyldig i en saadan Fejltagelse, men nu har jeg altsaa gjort Brevskriveren den Tjeneste at pege paa, at der ikke er nogen Forskel mellem de to Tal.

Tjenestemændenes Organisationer havde, saaledes som det blev fremført i Forelæggelsestalen, gerne set, at der blev ydet et Eengangstillæg, maaske navnlig fordi et saadant er ydet til visse Grupper af Tjenestemænd og er begrundet med det ekstraordinære Arbejde, som Tjenestemændene har haft under Krigen. Med Rette føler næsten alle Tjenestemænd, at de kan komme ind under den samme Begrundelse, men det gælder virkelig ogsaa mange private, som intet har faaet, og det er derfor fuldkommen forstaaeligt, at Finansministeren, der maa se paa Helheden, har maattet afvise Kravet. Til Gengæld har Tillægget paa de 4 Portio-

ner faaet tilbagevirkende Kraft til den 1. April, saaledes at der 1. Oktober udbetales 7 Maaneders Tillæg. Det giver dog en samlet Skilling, som for de flestes Vedkommende desværre er i høj Grad tiltrængt.

I øvrigt vil jeg gerne gratulere den højtærede Finansminister til den enstemmige Tilslutning, han har opnaaet fra Organisationernes Side, ligesom jeg ogsaa vil takke disse Organisationer, fordi de er gaaet med. Jeg ser ganske vist, at der er opstaaet Utilfredshed, i hvert Fald i enkelte Grupper, bagefter, men saaledes vil det altid gaa; var der givet 6 Portioner i Stedet for 4, var der alligevel bagefter kommet nogen, som havde fundet, at man egentlig burde have haft 8, og var der givet et Eengangstillæg paa 2 000 Kr., var der bagefter kommet nogen, som vilde hævde, at det burde have været paa 3 000 Kr. Den Slags lægger jeg ingen Vægt paa. Jeg mener, at den Enstemmighed, der til en Begyndelse raadede, er Udtryk for, at der er opnaaet, hvad der er forsvarligt over for Staten og rimeligt over for dens Arbejdere og Funktionærer.

Jeg ser, at Kommunalfunktionærerne i København er utilfredse med, at Kommunen og koncessionerede Virksomheder ikke maa betale større Tillæg. Jeg har før fra denne Talerstol haft Lejlighed til at pege paa, at det rent principielt er forkert, at Tjenestemandorganisationerne forhandler paa kommunale Funktionærers og Arbejders Vegne, men i Praksis vilde Resultatet vel være blevet det samme, og der har næppe været nogen Begrundelse for denne Gang at fravige de Regler, der hidtil er fulgt; noget helt andet er, at man i Fremtiden maa finde en Form, hvor de kommunalt ansatte faar Indflydelse paa deres egne Lønningsforhold.

Endelig er der jo Beklagelser fra de samgifte, der tilsammen kun faar eet Reguleringsstillæg. Bestemmelsen i sig selv kan næppe betegnes som urimelig, men den er maaske nok til en vis Grad blevet drevet ud i Karikaturen derved, at Reguleringsstillæggene efterhaanden er vokset til at udgøre en væsentlig Del af Lønningerne. Ser man paa Lovforslagets § 1, finder man, at Dyrtidstillæggene for de laveste Lønninger er betydelig større end selve Grundlønningerne. Noget saadant har aldrig været forudsat, man har altid regnet med, at Reguleringsstillæggene kun skulde omfatte en mindre Del af Lønningerne; det var ogsaa derfor, ingen af Parterne regnede med, at man nogen Sinds skulde komme ind i den stille Zone, som nu for længst er passeret. Men selve dette Forhold gør det tvingende nødvendigt, at man hurtigst muligt skrider til